BESTIE 2 Z RÖMERSTADTU

Nová vlna teroru v Römerstadtu

MARTIN BAHULÍK

BESTIE Z RÖMERSTADTU 2

Nová vlna teroru v Römerstadtu

Martin Bahulík

Předmluva

Drahý čtenáři, tento příběh měl původně skončit zapomenut kdesi ve středověku.

Krypta pod kostelem svatého Michala měla zůstat uzavřená, zakrytá kameny, tichem a zapomněním. Měla být jen ozvěnou dávných událostí, temným tajemstvím minulosti, které už nikoho neohrožuje ani nechrání. Ale čím déle jsem o tom mlčícím místě přemýšlel, tím víc mi bylo líto nechat ho spát navěky. Temné vlčí vytí mě probouzelo ve snech a tajemné hlasy mě volaly k sobě. Bestie mě nenechala spát a dostala se mi pod kůži víc, než jsem čekal. Musel jsem splnit její příkaz. Musel jsem ji dát šanci znovu dýchat.

A tak, drahý čtenáři, vzniklo toto pokračování.

Ne proto, že by svět potřeboval další příběh o válce, krvi nebo monstrech. Ale proto, že krypta není jen fyzickým prostorem. Je symbolem paměti. Toho, co jsme ochotni pohřbít, abychom se nemuseli dívat pravdě do očí. A právě v dnešní době je příliš snadné zavírat oči.

Žijeme v časech, kdy se hranice dobra a zla znovu rozmazávají. Kdy se násilí omlouvá pohodlím, lež se maskuje názorem a odpovědnost se vydává za slabost. Morální hodnoty se zdají být přítěží – něčím, co zpomaluje či komplikuje život. A přesto jsou tím jediným, co nás odlišuje od světa, kde síla rozhoduje o pravdě.

Vlčí bratrstvo, krypta i proměna v bestii nejsou jen fantastickými prvky. Jsou otázkami. Co se stane, když selžou instituce? Když zákon

slouží zlu? Když víra ztratí odvahu? A kdo ponese tíhu rozhodnutí, když už nezbude nikdo jiný?

Tento příběh není o tom, že by zlo bylo poraženo silou. Je o ceně, kterou je někdo ochoten zaplatit, aby se svět nezlomil úplně. O lidech, kteří se rozhodnou stát, i když vědí, že padnou. O paměti, která bolí, ale chrání. O morálce.

A tak mé sny plné vlčího vytí způsobily probuzení dávno zapomenutého monstra. Krypta se svým tajemstvím se opět probudila, protože ji náš příběh potřebuje. A možná – jen možná – ji potřebujeme v dnešních časech znovu.

Tato kniha je varováním i připomínkou. Že svoboda není samozřejmá. Že mlčení má následky. A že bez morálních hodnot se i člověk může stát netvorem, aniž by k tomu potřeboval prokletí.

Pokud vás tento příběh přiměje se zastavit a přemýšlet, pak krypta nespala nadarmo.

A právě proto cítím potřebu obrátit se i k dnešní době.

Nežijeme ve válce, alespoň ne takové, která by měla podobu bombardovaných měst a otevřených front. Zatím. A přesto se kolem nás znovu objevují hlasy, které znějí až příliš povědomě. Hlasy, které slibují jednoduchá řešení složitých problémů. Hlasy, které rozdělují svět na „my“ a „oni“. Hlasy, které žádají poslušnost výměnou za pocit bezpečí.

Proto apeluji: přemýšlejte.

Ptejte se, kdo mluví. Proč to říká. Komu to slouží. Ověřujte informace, i když je to nepohodlné. Zvlášť tehdy, když je to nepohodlné. Nepodléhejte laciným slibům, které znějí lákavě jen

proto, že zbavují odpovědnosti. Každá diktatura začíná únavou lidí z přemýšlení.

Pravda nebývá pohodlná. Často bolí. Často rozčiluje. Často nutí pochybovat i o sobě samých. Ale právě proto je nezbytná. Lež hladí po srsti. Pravda jde proti směru.

Morální hodnoty nejsou staromódní relikt. Jsou kotvou. Bez nich se společnost snadno nechá strhnout proudem strachu, hněvu a nenávisti. Mlčení tváří v tvář bezpráví není neutralita – je to souhlas. A historie nás už příliš mnohokrát naučila, kam takový souhlas vede.

Držte se hodnot, které chrání lidskost: odvahy, soucitu, odpovědnosti, pravdy. Učte je své děti. Připomínejte je sami sobě. Obnovujte je pokaždé, když se zdá, že jsou zbytečné.

Protože doby plné násilí, bezpráví a mlčení se nevracejí s rachotem. Přicházejí tiše. A vždy tehdy, když lidé přestanou dávat pozor.

Tento příběh není jen o minulosti. Je to především apel na to, aby se minulost už nemusela opakovat.

Tuto knihu věnuji všem, kteří se i v těžkých časech rozhodli nezavřít oči. Těm, kteří kladou otázky, i když odpovědi bolí. Těm, kteří vědí, že morální hodnoty nejsou slabost, ale poslední linie obrany lidskosti.

A také všem, kteří odmítají žít pohodlně ve lži, protože chápou, že svoboda bez svědomí je jen jinou podobou otroctví. V neposlední řadě taktéž mým rodičům za to, jak skvěle mě vychovali.

Prolog

Dávno předtím, než se nad krajinou zvedly věže kostelů a než kříže vytlačily staré znaky z kamene, patřily lesy jiným zákonům.

Tehdy se noc nebála člověka. To člověk se bál noci.

V hlubokých hvozdech pod severními kopci se scházeli ti, kteří odmítli klečet. Nebyli to králové ani rytíři, ale lovci, vyhnanci, ženy znalé bylin a muži poznamenaní válkami. Spojovala je víra starší než jazyk, víra v krev, v zemi a ve vlka – strážce prahu mezi světem lidí a světem stínů.

Nazývali se Vlčí bratrstvo.

Nevěřili v bohy z mramoru. Věřili v proměnu. V to, že člověk může nést v sobě šelmu, aniž by se stal netvorem. Pokud dokáže rozeznat dobro od zla. Jejich obřady se konaly při úplňku, jejich přísahy byly vyřezány do kůže a vytesány do kamene. Vlka neuctívali jako zvíře, ale jako princip: bdělost, smečku, pomstu i ochranu slabých.

Když však do kraje přišla nová víra a s ní meče posvěcené církví, začal hon.

Bratrstvo bylo decimováno, rozprášeno, označeno za kacíře a démony. Ti, kteří přežili, pochopili, že čas otevřených ohňů skončil. A tak se rozhodli skrýt to, co nesmělo být zapomenuto.

Tam, kde se křížily staré stezky a kde země sama duněla pod nohama, začali stavět. Nad místem, kde byla jejich tajná krypta, vybudovali město a vztyčili chrám svatého Michala – archanděla bojovníka, patrona vítězství nové víry. Byl to ústupek. Maskování. Nadvláda světla nad temnotou. Alespoň navenek.

Pod chrámem však dřímalo něco jiného.

V noci, při loučích zahalených v kůži, hloubili skálu. Krypta nebyla místem smrti, ale strážnicí. Její zdi byly vyloženy kamenem opracovaným starými znaky. Spirálami, runami a vlčími tesáky zakousnutými do kruhu. Uprostřed byl vztyčen oltář z černého kamene, hladký a chladný, pokrytý znaky, které církev nikdy nepřepsala.

A pak přišel poslední rituál. Poslední oběť.

Dva lidé byli vybráni (nedobrovolně), aby se stali klíčem i zámkem starých časů. Jeden muž – rytíř, který přežil pád Akkonu a zažil slávu templářů. A jedna žena – krev starých rodů, nositelka paměti. Oba se potkali náhodou a náhoda je i přivedla do tajné krypty pod nově budovaným kostelem. Nezemřeli jako oběť, i když to tak z jejich pohledu mohlo vypadat. Byli uloženi jako strážci.

Jejich těla spočinula vedle sarkofágu zdobeném vlčími hlavami s vyceněnými tesáky. Mezi jejich kostmi se po léta ukrývá jejich tajemství, jeho meč ošlehaný nespočtem bitev i láska, která byla krátká, ale intenzivní. A malá skleněná ampule, naplněná tekutinou, jež nesla esenci proměny. Dar i prokletí.

Když byla krypta uzavřena, vůdce bratrstva položil dlaň na krycí kámen a pronesl poslední slova:

„Až krev znovu poteče po kameni, a až se vlk stane modlitbou, pak se strážce probudí. Ne pro pomstu – ale pro rovnováhu."

Vchod byl zazděn. Znaky v kamenech překryty oltářem. A svět šel dál.

Staletí plynula. Víra se měnila. Říše vznikaly a padaly. Ale pod chrámem svatého Michala vlk nikdy neusnul.

Jen čekal, až ho lidé znovu budou potřebovat.

Příprava

Tma nepřicházela do Römerstadtu náhle. Plížila se.

Nejdřív se ztišily kroky na dlažbě, pak se zavřely okenice, a nakonec zmizela světla. Pěkně jedno po druhém, jako by město někdo dusil rukou. Lidé věděli, co mají dělat. Věděli to už dávno.

Zatemnění.

Těžké závěsy se přetahovaly přes okna, deky se přibíjely hřebíky k rámům, spáry se vycpávaly hadry. Každý pruh světla byl hřích a pozvánkou německých hlídek k nepříjemným návštěvám. Každý stín na skle mohl znamenat výslech, ubližování a možná i smrt. Römerstadt se naučil za dobu protektorátu dýchat potichu.

Strach měl německý přízvuk. Přijížděl na korbách nákladních aut, vyleštěných botách a rozkazech, které nebylo radno neuposlechnout. Okupační vojska procházela ulicemi s jistotou, která nepatřila domovu, ale vítězi. Hlídky měly oči všude. I tam, kde žádné nebyly.

Lidé se báli nejen výslechů a zatýkání. Báli se i sousedů. Příliš hlasité rádio. Příliš dlouho rozsvíceno. Příliš rychle zatažený závěs. V Römerstadtu se šeptalo víc, než mluvilo. A šeptání bylo někdy nebezpečnější než křik.

Hodiny na věži odbily šest. Signál. Čas ponořit město tmy.

V jednom z domů na okraji čtvrti stáli Martin a Anna mlčky u okna. Martin pečlivě zasunul desku, která měla zacelit poslední škvíru. Anna zkontrolovala plamen lampy a stáhla knot, dokud z něj nezbylo jen mdlé žhnutí.

Byli sehraní. Ne proto, že by to bylo snadné, ale proto, že to dělali každý večer už mnoho let.

„Myslíš, že dnes přijdou?“ zeptala se Anna tiše.

Martin neodpověděl hned. Naslouchal. Motor v dálce. Kroky. Cizí smích.

„Nevím, doufám, že ne. Dnes mám jiné plány“ řekl nakonec. A byla to pravda, která bolela víc, než lež.

Dům se ponořil do šera. Ulice venku zmizela. Römerstadt se uzavřel do sebe jako zvíře, které čeká na ránu.

Anna si sedla ke stolu a rukama objala hrnek s už dávno studeným čajem. Prsty se jí lehce třásly. Martin si toho všiml hned. Vždycky si toho všiml. Chápal ji.

„Kdybys ten čaj držela ještě o chvíli déle,“ řekl tiše, „začne se ohřívat studem, že ho ignoruješ.“

Anna se na něj podívala. Koutek úst se jí pohnul, ale úsměv to ještě nebyl.

„Nemusíš si ze všeho dělat legraci,“ řekla.

„Musím,“ pokrčil Martin rameny. „Kdybych to nedělal, začal bych přemýšlet. A to je v téhle době vyloženě nebezpečný sport.“

Anna se nadechla. Pár vteřin se naštvaně na Martina dívala. Pak vydechla. „Bojím se,“ řekla prostě. „Každý večer. Že jednou… že tě odhalí. Že někdo něco uvidí, uslyší, řekne špatné jméno ve špatnou chvíli.“

Martin si k ní přisedl.

„Víš, kolikrát už mě měli odhalit?“

„To mě právě děsí,“ odpověděla.

Usmál se. „Dobře. Tak jinak. Kdybych byl Němec, šel bych po chytřejších lidech. Já vypadám, že sotva trefím domů bez mapy.“

Anna si odfrkla. Tentokrát už to byl skoro smích.

„Martine…“

„Ano?“

„Slib mi, že budeš opatrný.“

Zvážněl. Jen na okamžik. „Jsem opatrný,“ řekl. „A když ne, tak aspoň nenápadný. To je skoro totéž.“

Anna zavrtěla hlavou. „Jednou ti ten humor zlomí vaz.“

„Možná,“ přikývl. „Ale do té doby ti aspoň bude tepleji. Smích je levnější než uhlí.“

Chvíli mlčeli. Venku projelo auto. Oba ztuhli. Pak zvuk zmizel.

Anna se k němu naklonila a položila hlavu na jeho rameno. „Jen se, prosím, vrať,“ zašeptala.

Martin se podíval skrz závěs opatrně do tmy. „Vždycky,“ řekl. „Kdo jiný by ti mohl říkat tak špatné vtipy?“

Odtáhla se. Pomalu a jen natolik, aby mu viděla do tváře. „Ty se vážně nebojíš?“ zeptala se tiše.

Martin se ušklíbl. „Ale bojím. Jen jsem zjistil, že když se bojím s tebou, tak to není tak strašné.“

„To zní skoro chytře,“ zamumlala.

„Dnešní večer bude těžký a nebezpečný,“ odpověděl. „Ale bude to naposledy. Slibuji“

Anna se začervenala a zvedla ruku k jeho líci. Na okamžik zaváhala. Pak se naklonila blíž. Jejich čela se dotkla. Dech se zpomalil.

„Jestli se ti něco stane…“ začala.

Martin jí tu větu vzal polibkem. Neuspěchaným. Jako by si chtěl zapamatovat každý detail, pro případ, že by si ho jednou musel vybavovat jen z paměti.